

ΚΑΛΛΙΠΟΛΗ: Το ιστορικό της απόβασης

Το ιστορικό της απόβασης, που έχει και μεγάλο ελληνικό ενδιαφέρον, έχει ως εξής: Το πρωινό της 25ης Απριλίου του 1915, 15.000 άπειροι αυστραλοί και νεοζηλανδοί στρατιώτες, κατόπιν εντολής του υπουργού στρατιωτικών της Βρετανίας λόρδου Κίτσεναρ και παρά τις διαφωνίες του Ελευθερίου Βενιζέλου, αποβιβάστηκαν στις ακτές της Καλλίπολης στα Δαρδανέλια, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Στόχος τους να καταλάβουν τα Στενά και να επιτρέψουν στους Ρώσους συμμάχους τους στην «Αντάντ» να περάσουν με τα πλοία τους τον Ελλήσποντο και να ανοικτούν στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο.

Παρά το γεγονός ότι ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος δεν απειλούσε άμεσα την εδαφική ακεραιότητα της Αυστραλίας, η τότε κυβέρνηση της χώρας αποφάσισε, ως μέλος της βρετανικής κοινοπολιτείας και λόγω συνταγματικής της υποχρέωσης απέναντι στη Μεγάλη Βρετανία, να λάβει μέρος στον πόλεμο. Στην Καλλίπολη θα ήταν η πρώτη φορά που η νεοσύστατη Αυστραλιανή Αυτοκρατορική Δύναμη, όπως ονομάστηκε η στρατιωτική δύναμη των Αυστραλών που στάλθηκε στην Ευρώπη, θα έπαιρνε μέρος σε πολεμική αναμέτρηση.

Όλα ξεκίνησαν ένα πρωινό του Νοεμβρίου του 1914, όταν από το λιμάνι Όλμπανι της Δυτικής Αυστραλίας έφυγαν η 1η Μεραρχία Πεζικού και η 1η, η 2η και η 3η Ελαφρά Ταξιαρχία Ιππικού. Αρχικά ήταν προγραμματισμένο να ταξιδέψουν στη Βρετανία, όπου και θα εκπαιδεύο-

ναν. Η έλλειψη υποδομής, όμως, είχε ως αποτέλεσμα να μεταφερθούν σε εκπαιδευτικά στρατόπεδα των συμμαχικών δυνάμεων στην Αίγυπτο. Παρέμειναν εκεί για περίπου τρεις μήνες. Εν τω μεταξύ, έφταναν στην Αίγυπτο και άλλοι αυστραλοί στρατιώτες.

Στις αρχές Μαρτίου του 1915 η κεντρική διοίκηση των συμμαχικών δυνάμεων για την εκστρατεία κατάληψης των Στενών των Δαρδανελίων αποφάσισε ότι αποκλειστικά η στρατιωτική δύναμη των Αυστραλών και Νεοζηλανδών θα χρησιμοποιούνταν γι' αυτή την επιχείρηση. Στην Ελλάδα, ο Ελευθέριος Βενιζέλος, ελπίζοντας ότι η κατάληψη των Δαρδανελίων θα είχε ως αποτέλεσμα τη διεκδίκηση της Κωνσταντινούπολης έδωσε την άδεια στη Μεγάλη Βρετανία να χρησιμοποιήσει τη Λήμνο ως ναυτική βάση, αν και είχε αντιρρήσεις για την όλη επιχείρηση.

Έτσι, στις 4 Μαρτίου 1915 οι πρώτοι Αυστραλοί και Νεοζηλανδοί στρατιώτες από τις ANZAC (Australian and New Zealand Army Corps) πάτησαν για πρώτη φορά το πόδι τους σε ελληνική γη. Το λιμάνι του Μούδρου με τα απάνεμα νερά του, τους υποδέχτηκε. Η στεριά, όμως, δεν ήταν και τόσο φιλική γι' αυτούς. Η ξερή γη, έντονο χαρακτηριστικό της Λημνικής φύσης, οι γυμνοί λόφοι και η έλλειψη νερού δεν υπόσχονταν την καλύτερη διαμονή. Παρόλα αυτά, για πολλούς το ηφαιστειογενές τοπίο της Λήμνου ήταν ασυγκρίτως καλύτερο από την έρημο και τη ζέση της Αιγύπτου. Οι πρώτες εντυπώσεις του στρατιώτη Τ. Α. Μάιλς για τους Έλληνες: «Οι κάτοικοι του νησιού ζουν σε πρωτόγονες συνθήκες. Έχουν μικρά

σπίτια και αρκετοί από τους άνδρες φορούν προβιές αρνιών και περπατούν ξυπόλυτοι ή φορούν σκληρά παπούτσια».

Οι ξένοι στρατιώτες άρχισαν σιγά-σιγά να ξεθαρρεύουν και να συναναστρέφονται τους ντόπιους. Ο σηματορός Ν.Κ. Χάρβεϊ γράφει στα απομνημονεύματά του: «Δεν είχαμε αρκετά ξύλα, σε αντίθεση με το αλκοόλ που ήταν μπόλικο, κάθε μαγαζί στη Λήμνο μέχρι το τέλος του Μαρτίου πουλούσε μπίρα και κονιάκ. Υπήρχε έλλειψη καύσιμων ξύλων. Οι κάτοικοι χρησιμοποιούσαν μικρά κομμάτια κάρβουνου για να μαγειρέψουν. Μετά ήρθε το Πάσχα τους και με μεγάλη περιέργεια παρακολουθούσαμε τον τρόπο με τον οποίο το γιόρταζαν. Οι καμπάνες των εκκλησιών τους χτυπούσαν συχνά και για δύο περίπου μέρες δεν σταματούσαν καθόλου. Την ημέρα του Πάσχα ήρθαν στο στρατόπεδο οι Έλληνες και μας πρόσφεραν κόκκινα αυγά και άλλα δώρα».

Στις 20 Απριλίου 1915 το λιμανάκι του Μούδρου πλημμύρισε από πολεμικά πλοία των συμμαχικών δυνάμεων. Ο Τ. Α. Μάιλς γράφει: «Κανένα άλλο λιμάνι του κόσμου εκείνες τις μέρες δεν είχε περισσότερα πλοία απ' αυτό το λιμανάκι της Λήμνου». Είχε έλθει η ώρα της μάχης. Οι Αυστραλονεοζηλανδοί ξεκίνησαν από την ελληνική γη το απόγευμα της 24ης Απριλίου για να επιτεθούν στην Καλλίπολη και να πάρουν τον έλεγχο των Στενών από τους Τούρκους.

Οι επιχειρήσεις, που κράτησαν έως τον Ιανουάριο του 1916, στέφθηκαν από παταγώδη αποτυχία. Κάπου 2.000

Αυστραλοί βρήκαν τραγικό θάνατο εκείνο το πρωινό της 25ης Απριλίου 1915, αφού οι Τούρκοι, που ήταν σύμμαχοι των Γερμανών, ήταν οχυρωμένοι στα βράχια της Καλλίπολης από γερμανούς άρτια εξοπλισμένους και θέρισαν τους ανεκπαίδευτους ANZAK εν ψυχρώ. Τους επόμενους μήνες άλλοι 11.000 αυστραλοί και νεοζηλανδοί στρατιώτες άφηναν την τελευταία τους πνοή στα μέρη εκείνα. «Χρειάστηκαν 10 χρόνια για να παρθεί η θυσιάστηκαν χωρίς λόγο στο σφαγείο της Καλλίπολης. Τώρα καταλαβαίνω πόσο δύσκολο είναι να κατακτήσουμε τα Στενά αυτά» παραδέχτηκε ο στρατηγός της συμμαχικής δύναμης, σερ Ιαν Χάμιλτον, μετά την πρώτη μάχη στα Δαρδανέλια.

Η σφαγή στάθηκε αφορμή για να δημιουργηθεί κλίμα εθνικής ομοψυχίας στην Αυστραλία και να πάρει σάρκα και οστά το όνειρο της δημιουργίας του Αυστραλιανού έθνους. Το 1901 οι βρετανικές αποικίες της Αυστραλίας είχαν ενωθεί και είχαν δημιουργήσει το ομόσπονδο αυστραλιανό κράτος, που όμως δεν είχε ακόμα συνοχή, κάτι που του έδωσε η θυσία της Καλλίπολης.

Στην απόβαση της Καλλίπολης πήραν μέρος και 12 ελληνοαυστραλοί: ο δεκανέας Τζακ Μαρκ, ο υποδεκανέας Τζον Ζαβιτσάνος και οι στρατιώτες Πέρσου Κουκουσάκης, Κώστας Αρώνης, Γιώργος Κρίτον, Ρόμπερτ Κρόκος, Άθα Χάλκας, Λεωνίδας Μανούσου, Γιώργος Πάπας, Πίτερ Ράντος, Ρόι Ραλφ και Αναστάσιος Ρεμπέα. Ο μόνος άτυχος υπήρξε ο 24χρονος μάγειρας Πίτερ Ράντος, που έπεσε στο πεδίο της μάχης.

Το Ελληνικό Φεστιβάλ Σύδνεϋ παρουσιάζει

Z: ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΓΡΗΓΟΡΗ ΛΑΜΠΡΑΚΗ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΒΡΑΣΙΔΑ ΚΑΡΑΛΗ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΑΛΛΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Κυριακή 28 Απριλίου 5μ.μ.

Ελληνική Κοινοτική Λέσχη

206-210 Lakemba Street, Lakemba

Είσοδος Ελεύθερη

Επικοινωνία: 9750 0440 ή

greekfestival@goc.com.au

Γλωσσά: Ελληνικά

Ταινία: Γαλλικά με Ελληνικούς

υπότιτλους

Greek-Festival-of-Sydney

Like Us

Follow Us

Download our App